БРОЙ 126 Русчукъ 10 Май 1884. ГОДИНА V.

Излиза три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвьртъкъ и Съббота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребьрни
„ шесть месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Сичко което са отнася до вѣстника надписва са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не са приематъ
Ржкописи назадъ се невръщатъ.

За Обявления се заплаща:
За всѣки рѣдъ пръвъ пжтъ 20 ст.
За „ „ вторий „ 10 ст.

По нашитѣ Военни работи.

Въ насъ, незнаемъ да ли само за сега или тъй ще се слѣдва и за напрѣдъ, нъ въобще твьрдѣ малко са е писало и пише по нашитѣ военни работи. За причинитѣ на това, нека кой както ще да си мисли, а ние ще останемъ при двѣ прѣдположения: че или нашитѣ интелегентни военни сили, още не сж добрѣ ориентировани, или пжкъ че тѣ са ржководжтъ отъ нѣкакви по-високи съображения, вслѣдствие на които, тѣ считатъ за нуждно да се въздьржатъ и отъ най-малкитѣ неделикатности, които би могли тъй или инъкъ да повредѭтъ на общитѣ интереси. Може би нашитѣ прѣдположения да се покажжтъ нѣкому и малко чудни, нъ принудени сме тъй да прѣдполагаме, понеже добрѣ познаваме мнозина отъ нашитѣ офицери, които не само че не би се отказале да понаписватъ сегисъ тогисъ нѣщо по военнитѣ ни работи, отъ които българския народъ сега се най-много интересува, нъ би задавале чрѣзъ печата и такива даже специално военни въпроси, разрѣшаването на които би било въ полза и на самитѣ военни. Ще трѣбва ли това доказателства, ако къмъ казаното си притуримъ, че мѣжду нашето офицерство има и такива, които още миналата година свьршиха висшето си военно образование и ний ги едвамъ дочакахме, за да чуемъ отъ тѣхъ какво струва нашата армия, какво не; иматъ ли си мѣстото народнитѣ 11,000,000 които се израсходватъ сѣка година за войската; какво трѣбва да са изхвьрли; какво да се прибави, поправи, и т. н. Съ една дума нашитѣ военно-висшеобразовани, не ни даватъ за сега такива свѣдѣния, свѣдѣния необходими за всѣкого, а най-много за тѣзи, които отиватъ въ народния меджлисъ да викатъ еветъ ефендимъ, когато стане дума за войската. Тѣ ни не даватъ тѣзи свѣдѣния и това недаване ни е докарало до горнитѣ двѣ прѣдположения. Тукъ нѣмаме за цѣль да разискваме туку-що зададения си въпросъ поне въ тая си статия, затова и нѣма се спираме съ обяснение на двѣтѣ си прѣдположения, освѣнь на употребената си дума „неделикатность“, за да не увлечемъ нѣкого въ заблуждение.

Работата е тая, че военнитѣ немогжтъ да обнародватъ какво и да е нѣщо, до дѣто то не се прѣдстави на удобрѣние отъ началството имъ; неможе се и помисли, че и самитѣ военни закони запрещаватъ на младшитѣ, да тълкуватъ върху дѣлата на по старшитѣ си. Наистина, че пжтя за подобно нѣщо е други, нъ нашитѣ военни именно и смѣтатъ за неделикатность да критикуватъ анонимнимъ порядкомъ работитѣ на по-старшитѣ си, още повече, че тѣ са почитатъ за образуающия, инстуктрирующия и едва-ли не жертвующия се елементъ за нашата млада войска. И дѣйствително, че да се каже нѣщо за войската, не е възможно да не се турѭтъ на челонейшитѣ инструкторе — инстукторитѣ са подлежащето, а войската сказуемото.

Нъ неуже ли нашитѣ военни мълчжтъ и слѣдъ думитѣ на княза Кантакузена: „тутъ нѣтъ ни Русскихъ, ни Болгарскихъ офицеровъ, нѣтъ особыхъ привилегии; тутъ естъ офицерство болгарскаго войска, привилегіи для всѣхъ однакови. Награды за заслуги по закону одинаковы, также какъ и караніе проступковъ. Проступки же инструкторовъ отнюдь не утаивать, а напротивъ для пользы службы и въ заслугу Россіи карать строже для примѣра ученикамъ?“

Неуже ли тѣ забравиха че това Генерала говорене и говори и общо на всички и частно на инструкторетѣ?

Трѣбва ли послѣ това още нѣкаква сантименталность, относително неспособностьта и лошето повѣдѣние на тѣзи, конто, като учители, сж най повече обязани да бжджтъ способни и да почитатъ законитѣ на страната, въ ползата на която сж проводени да служжтъ?

Не, господа военни, нѣма тука неделикатность; неделикатно постжпвате вий, че потаявате погрѣшкитѣ въ войската, неделикатно постжпвате, че ставате за сега укриватели на много незаконни дѣйствия.

Вѣрваме, че читателитѣ, слѣдъ това встъпление ще очакватъ да чуятъ и фактове. Читателитѣ иматъ право. Ний нѣмахме намѣрение даже да пишемъ такова дълго встжпление, нъ неможахме да бждемъ хладнокръвни кжмъ нашитѣ млади военни, които са таиле, че и сега даже таѭтъ много възмутителни противъ военнитѣ закони и дисциплина факти, отъ които за сега, само единъ излагаме:

Единъ день прѣзъ Марта т. г. фелдфебеля на една дружина, заедно съ 2—3 свои подчинени и други долни чинове са напили до уши и се връщатъ срѣдъ нощь въ казармата си. Отъ тѣхъ фелдфебеля на мѣсто да си отиде на леглото, той наченалъ да вика посрѣдъ казармата и да бие часовоя при денежния ящикъ. Излѣзалъ дежурния Унтеръ офицеръ да го умирява и да растжрве часовоя, нъ пияния фелдфебелъ нападва отгорѣ му и за да си отмъсти на него и на помощницитѣ му, скомандувалъ на заспалитѣ войници „въружъ-строися.“ Войницитѣ не испълнили тая пияна команда и наченали да се смѣятъ, на което пияния отговорилъ съ страшни псувни и съ бие ротния дневаленъ. Тъзи сцѣна съ заспалитѣ войници се прекратила, благодарение на нѣколко души унтеръ офицери, конто затжтрала фелдфебеля си подъ арестъ. Ний ще премълчимъ безобразието и буйствата на грѣшника, сторени отъ него до дѣто са успѣли да го арестуватъ, защото повечето отъ тѣхъ ги неприема и печата; ще бжде доста да кажемъ, че слѣдъ малко врѣме довтасалъ дежурния офицеръ, върхъ когото нападналъ съ дърво и ругания пияницата фелдфебель пустнатъ въ това време по нужда. Тукъ потьрпѣла и дисциплина и офицерско достойнство и всичко, което обожава военния човѣкъ, всичко се разнесло въ прахъ и пепелъ, до като най сѣтне престжпника билъ повторно арестуватъ. На сутринята дежурния офицеринъ срѣща команцира си съ рапортъ върху произшедствието и слѣдъ това подава писменъ рапортъ съ по подробно излагание на престжплението. Представете си сега въ какво състояние са биле духоветѣ? Офицери и войници приказжтъ, разказватъ, обвиняватъ и защищаватъ; едни намиратъ за нападение върху часовоя 5 години въ тюрмата, други му смаляватъ на 4, трети се препиратъ че за нападение върху офицеринъ, било още по тѣжко наказанието, четвьрти утвьрждаватъ че пиянството не само не смегчава, а напротивъ увеличава вината и т. н. и най послѣ що да видимъ? Командира на дружината пречакалъ, до дѣто излѣзе пристжпника фелдфебель изъ болницата, дѣто го той смѣталъ за арестованъ и му заповѣдва да подаде докладна записка за уволнение! Уволения си получилъ заплатата до деня на службата си, получилъ си прогонитѣ до Одесса и ни лукъ ялъ, ни на лукъ мерисалъ! Отишелъ си за винаги!

Ето какъ се поддьржа военната дисциплинна, какъ се почитатъ военнитѣ закони, отъ самитѣ началници! Вижте, защо наплащаме така скжпо военни специалисти, инструкторе! Де сега да мжлчимъ, че ще се обиди Россия, която пролѣ толкова кръвь за освобождението ни, за създаването на българската войска.

Очаквайте, г-да офицери, подчинение и уважение отъ войницитѣ си, а тѣ нека ви ругаятъ въ очитѣ, защото, умѣете да се ржководите отъ висши съображения.

ЗА ПАРАХОДЪТЪ НА НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО ЯХТАТА „АЛЕКСАНДРЪ I“.

Въ статията „Погледъ на Българския флотъ“ (брой 118) съглѣдахме една погрѣшка заключающе се въ това: въ описанието на паровитѣ сили на вапоритѣ на Българската флотилия помежду друго е казано, че яхтата „Александръ I“ има 250 индикативни сили, когато въ дѣйствителность силитѣ на яхтата сж 550 индикаторни. Подбудени да исправимъ тжзи грѣшка, напомнихме си, че едно врѣме се разпржсквaха разни невѣрни свѣдения (по поводъ поржчването на яхтата за Негово Височество) т. е. че тя щѣла да струва ужъ около 1,000,000 лева, а сѣтнѣ, когато яхтата „Александръ I“ вече пристигна въ Русчюкъ, разнасяха се нови лъжливи слухове че яхтата не струва пищо, че не е трайна, че тя тече и проч.

Вслѣдствие на тѣзи слухове, Българското общество, не можепе да не си състави едно криво понятие, както за самата яхта „Александръ I“, тъй и за лицата които бѣха натоварени да jи поржчатъ и да наблюдаватъ за извьрването по работитѣ на този параходъ. Като публицистъ, заехме се съ изучването на въпросътъ и въ тжзи задача ни помогна инженеръ-механикъ г-нъ Изотовъ, който бѣше натоваренъ съ близко участие при приемането на яхтата отъ завода; тъзи личность (за съжеление не служаща вече на България), като нравственно отговорна за всичкитѣ недостатъци на яхтата, моли ни, да освѣтлимъ общественото мнѣние съ истинскитѣ факти; просбата му испълняваме охотно ржководими отъ задушевното си убѣждение, че това което е честно и съвѣстно трѣбва да бжде награждавано съ благодарностьта на общественото мнѣние, заради това идемъ да подѣлимъ съ читателитѣ свѣденията, които сме събрали за всичко, което се отнася до яхтата.

Далечъ сме отъ желанието да описваме, че цѣльта на искривяването и препначаването на истината за този параходъ, бѣше свьрзана съ извѣстни преднамѣрения и нѣкои други *небла городни и злобни стремления, да се компрометира името на товарищъ по службата, който не е заедно съ насъ...* — читателитѣ безъ съмнение знаятъ за такива борби, които се водятъ по начало: защо еди кой си, а не азъ и девиза на конто е „Цѣльта освѣщава срѣдствата“; за това ние, ще са ограничимъ съ описанието само на яхтата, като прьвъ български параходъ купенъ съ паритѣ на българския народъ за исключителното пжтуване на прьвиятъ Князъ на България.

Яхтата "Александръ I“ е направена въ г. Тулонъ (Франция) на сждостроително-механическия заводъ, принадлежащъ на обществото «Forger et Chontiers de la Meditironcè». Това общество ползува се съ добро реноме въ Европа и има възможность да прави

въ едно и сѫщото врѣме десеть голѣми параходи съ всичкитѣ принадлѣжащи къмъ тѣхъ машини и пълно въоржжение. Найдобритѣ броненосни параходи въ французския флотъ, а и всичкитѣ други, носѭтъ фирмата на това французско общество. Сѫщиятъ този заводъ построи и крейсера „Кострома“ за Русския доброволния флотъ, а прѣзъ миналата 1883 год. направи първата миноноска отъ новия видъ за Русското правителство, което поржчало още 6 таквизъ миноноски за своя флотъ — И ето на този сѫдостроително-механически заводъ прѣзъ 1882 год. Българското правителство, съгласно своитѣ чертежи, поржчало направата на яхтата „Александръ I“ за сумма 450,000 льва и, по сключенния контрактъ, заводътъ се задлъжи да извърши построяването на яхтата не по-кжсно отъ 6 февр. 1883 год. Прѣди истичанието на означенния срокъ, Правителството командирува въ Тулонъ една тричленна коммиссия състояща отъ бившия началникъ на Морската часть г. Конкевича, инженеръ-механика г. Изотова и инженеръ-кондуктора г. Димкова. Въ присѫтствието на тѫзи коммиссия, която като приглѣда отдѣлнитѣ части на механизма и друг., заводътъ пристѫпи кѫмъ окончателно събирание и боядисвание на яхтата—подиръ което станаха испити на сѫдното.

За да могѫтъ читателитѣ да си съставятъ по-ясно опредѣление, нека разглѣдаме по-подробно качествата на този параходъ.

1) Трайностьта на яхтата може да се опредѣли по това, че тя (проектирана за плувание по Дунава) — въ най-лошото врѣме направи рейсъ отъ Тулонъ до Русчюкъ, като мина прѣзъ моретата: Средиземното, Архипелагъ, Мраморното и Черното — и не се оказаха никакви недостатъци и повреждения.

2) Скоростьта въ плуването на яхтата (при углѫблението на 1 метръ и 13 сантиметра) испитана въ Тулонъ на пробната миля (672 англ. мили) опредѣлена отъ французското правителство за испитанието на неговия флотъ—даде следния резултатъ отъ двѣ направени испитания:

$$\frac{13.11+13.59}{2}=13.35$$ узли въ единъ часъ. Съгласно требованието на контрактътъ искаше се само 11.75 узли.

3) Испитването паровитѣ сили на машината, даде слѣдующия резултатъ: машината работеше и съ двата котла при давлението на пара въ 5 атмосфери. при отсѣчението 50, при непълно откритие регуляторъ и
при 37 оборотна пълна бързина
„ 32 „ средня „
„ 28 „ малка „
по исчислението съгласно диограмитѣ взѣти чрезъ всѣка една ¼ часъ и отъ двата цилиндра — машината на яхтата развиваше 710 индекаторни сили, тогава когато по контракта искаше са само 550 сили.

4) Расхода на въглищата бѣше 0.852 киллогр. въ единъ часъ на една парова сила: това съставлява 30 пуда на двата котла въ единъ часъ (а когато върви съ 1 котелъ 15 пуда), което удовлетворява условията на контрактътъ.

5) Вѫтрѣшното раздѣление и стройството на яхтата сѫ испълнени съгласно плана, показанъ отъ Негово Височество, слѣдователно тукъ нѣма мѣсто за критика.

Като сѫдимъ по горѣприведенитѣ данни и предъ видъ на фактическата стойность на яхтата 439,600 л. тѫй като изъ контрактната цифра 450,000 л. строителното общество плати щрафъ за гдѣто не испълни на време построяването на яхтата: за 52 дена по 200 лева на денъ, всичко 10,400 л. — виждаме, че сѫдостроителното общество «Forger et Chontiers de la Meditironcé» испълни задлъженията си по построяването яхтата „Александръ I“ добросъвѣстно и честно. Научаваме се, че сѫщото мнѣние изказалъ за яхтата и адмиралъ Лихачевъ, бившия въ времето на послѣднята война Началникъ на Русската броненосна ескадра, който наблюдающъ по построяването на 6-тѣхъ нови миноносци за Русския флотъ — имаше възможность, да види добросъвѣстното построяване яхтата на Негово Височество.

Но не тъй поглѣднаха на яхтата нѣкои *специалисти поклонници* на Механическия заводъ г. Шейнихена въ Пешта; не имъ се хареса яхтата, тѫй каквато тя дойде изъ Тулонъ. На скоро подиръ пристигването на яхтата въ Русчукъ, състави се консилиумъ съ непремѣнния членъ специалистъ по всичкитѣ нуждни нѣща за Морската часть г. Зисса, живущъ въ Руссе! и консултантитѣ написаха рецептъ, когото заедно съ яхтата проводиха въ Пешта. Колко хазната плати за този рецептъ? — незнаемъ, нъ когато се извѣстимъ за това, ще побързаме да съобщимъ израсходваната сумма.

БѢДНА ВДОВИЦА.

(Пѣе са по гласътъ на: «Ясна свѣтла мѣсечинко!»)

Пролѣтъ дойде и птицитѣ
Вѣсело запѣхѫ;
Всичко шуми, а борцитѣ
Съвсѣмъ занѣмехѫ.
Слънце трепва, вѣтрецъ вѣе,
Всичко побѣлява;
На край село кѫща зѣе
Цѣла потъмнява
Въвъ кѫщата стара майка,
Бѣдна и вдовица,
Непрестава да са вайка
За свойтѣ дѣчица:
„Съсъ що, мили, ще ва храня,
„Кога нищо нѣмамъ
„Съ каква сила ще браня,
„Кога се заемамъ?!....
„Баща ви бѣ моя сила,
„Що го сега нѣма;
„Той почина на бѣсила
„Съсъ мъка голѣма. . . .
„Той ва остави малки, дребни,
„Азъ ва поотглѣдахъ;
„Вий станахте и потрѣбни;
„Нъ азъ пострадахъ.“ . . .
—Тъй редеше вдовицата
Бѣдна, нажелена
И милваше дѣчицата
Стара потъмнѣла.
Тъзъ сирота бѣ жената
На единъ поборникъ,
Що пострада за правдата,
Загина страдалникъ.
Тъй са губятъ храбри борци,
Мрѫтъ за народъ, слава,
А потомство и младенци
Имъ въспѣватъ: „брава!“..
—Всичко глухо, запустяло,
Планинитѣ плачѫтъ
И небето потъмняло,
Мъглитѣ са влачѫтъ.
И оплакватъ тѣ сѫдбата
На българска майка,
И приготвятъ за борбата
Другари на Райка. . . .
Щѣхъ да карамъ по нататъкъ;
Нъ тѫга ма стигна:
„Доста толкозъ за напредъкъ!“
Каза и побѣгна.

Габрово . . . . . .

Z.

ОТГОВОРЪ НА ОТГОВОРЪ.

«Трудно е да познае човѣкъ себе си».

Докторъ Беронъ ималъ душевното расположение да отговори на статията ни, помѣстена въ 2, 5 и 7 броеве на в. «Отечество», съ едно открито писмо въ в. «Славянинъ» отъ 21 апр. брой 118, единственно за да излѣе върху насъ единъ купъ епитети: злобна душа, злобни стремления и предначертания, помрачения на истината, иезуитска злоба и аксиома, *неблагородно злонамѣрение* (значи, имало на този свѣтъ и благородно злонамѣрение, благодаримъ на това откритие), да хули, да мрази, черна злѫчь; злобна ненависть, подло заслѣпено пристрастие, безсъвѣстна лъжа, срамъ и грѣхъ и множество такива фрази и думи, съ които изобилува отговора му. И всичко това пише единъ докторъ . . . и философъ по предметъ, за който се иска само обсѫждание, и нищо повече.

Д-ръ Беронъ въ този отговоръ съвѣтува ни, да си купимъ, преди всичко, такива очила съ които добрѣ да прочитами и добрѣ да разбирами неговитѣ исторически изложения. Е, добрѣ, ний търсихме препоржчанитѣ отъ него очила, купихме ги нарочно, турихме ги на очитѣ си и много се старахми дано съ тѣхъ поне да прочетеме въ негова отговоръ нѣщо свѣсно, разумно, и съ жалостъ исповѣдами, че и съ философскитѣ очила не можихми да прочетеме освѣнъ сѫщото, каквото четохми и съ проститѣ смьртни очи, сир. нищо свѣсно, нищо разумно. Не е нуждно да обаждами нашитѣ впечатления отъ въпросния отговоръ на Д-ръ Берона къмъ насъ, относително списателския талентъ на този готованинъ историкъ; и историческитѣ му изложения както и отговора му сѫ предъ очитѣ на всякой нашъ съотечественникъ и може най добрѣ самъ на себе си да испита тѣзи впечатления.

Ний прощавами на наша историкъ Д-ра Берона, за всичко кално което запраща върху нази съ философското си перо; свободенъ е да ни нарече злобна душа и . . . . всичко що му е драго, може да ни нарече, не само защитникъ на грьцкитѣ владици, бивши едно време въ отечеството ни, но ако му е това угодно, може да ни нарече и каквото по лошо му слѣзе на главата, доста сме познати на народа си, за да се не боимъ отъ никакви кални укори. Ний едно нѣщо само не можиме да му простиме, и това нѣщо е неговото упорито намѣрение, да прокара за историческа истина укоритѣ си върху народнитѣ въстания въ Търново на 1856 и 1762 год. И ако земами днесь перото за да възразимъ на глупоститѣ на Д-ра В. Берона, то никакъ не е за да защитимъ себе си, а праха на измрѣлитѣ патриоти и честьта на останалитѣ още живи, които взеха участие, съ рискътъ на живота и имота си, въ тѣзи нещастни въстания.

Д-ръ Беронъ постоянствува и въ отговора си пакъ казва, че владиката Неофитъ, когото ний толкова горѣщо сми защищавали (sic), билъ подкупилъ дяда Никола (измамилъ или накаралъ, ако щете, работата е все сѫщата) да направи туй въстание, за да компрометира Българитѣ предъ турското правителство; а ний, като образованъ человѣкъ, казва наша докторъ историкъ, длъжни сми били, ако поддържами противното, да го докажемъ съ фактове! а че ний, по право, и друго ненаправихме съ обнародваната статия въ в. «Отечество» освѣнъ съ фактове, които времето е задържало въ памятьта ни, и съ логически доводи и з ключения, да се постарайли да го извадимъ отъ заблуждената идея, съ която го надѫхалъ турския комисаринъ, Нусредъ Бей, за характера на туй чисто народно движение; и кой е кривъ ако д-ръ Беронъ не иска да разбере отъ никаква дума? Ний питами почитаемия историкъ, съ каква цѣль излага въ историческитѣ си изложения за своя разговоръ съ Нусредъ Бея, комисарина нарочно испратенъ отъ Цариградъ, за да изслѣдува причинитѣ на туй таинствено и внезапно въстание, и който комисаринъ го увѣрявалъ, че дядо Никола билъ нагласенъ и испратенъ въ Балкана отъ грьцкия владика Неофита? Не е ли за да даде авторитетно значение на тъзи измислена легенда на турския комисаринъ върху движението на 1856, въ Търново? Та голѣмъ умъ ли трѣбва за да разбере человѣкъ, че турското правителство нѣмаше да каже на владиката Неофита, «браво добрѣ си направилъ че си подбудилъ дяда Никола да подигне въстание за да компрометирашъ българитѣ!, ако наистина турския комисаринъ открилъ би таквози едно нѣщо.

Фактове иска отъ насъ д-ръ Беронъ, когато фактоветѣ се намиратъ близо около него, стига да иска да ги има. Ако му е драга историческата истина, нека потърси и намѣри вѣрнитѣ нѣйни фактове, а не да чака, хората да му ги носятъ на краката на готово. Нехайството не е свойственна черта на добрия историкъ. Има още живи хора отъ онѣзи времена, нека отиди да ги намѣри и разпита. Историческитѣ мѣстности сѫ тамъ, нека отиди и обиколи мѣстата дѣто ходиха въстаническитѣ чети на 1856 и 1762, и тѣзи нѣму свидѣтели ще му раскажатъ по вѣрни нѣща отъ онѣзи, каквито е чулъ отъ Нусредъ Бея. Нека отиде на Габрово и самитѣ габровци ще му разяснѭтъ за тогиашната си апатичность при виждането на дядовата Никола чета, ще му кажатъ, каква е била цѣльта на туй въстание, ще му обадятъ и мѣстото дѣто дядовата Николова чета се удари (сразі, нека ни позволи д-ръ Беронъ, да кажеме) съ турскитѣ заптии, и колко паднаха убити и ранени и отъ двѣтѣ страни. А всичко това наша историкъ нито иска да чуе, нито да вѣрва. Нека отиде въ Лясковица и попита попъ Стояна Брусева, който беше священника на четата на дяда Никола и ходи съ нея въ Балкана и Габрово, ако е още живъ, и той ще му раскаже и кога, и какъ, и какво е било туй таинствено въстание състоящe отъ 20 въстанници; и защо по много не са могли да станатъ и защо габровскитѣ колибари не съчувствували и не се присъединили на малобройната чета. Нека попита и живия още старецъ Петка Славейкова, който още тогава си туряше главата въ торба по всяко народно движение. Нека попита Х. Петра (Вѣрколака) и Тодора (феслията) отъ Търново, ако са още живи, първия отъ които подари на дяда Никола сабията си и втория ата си, и послѣ за да избавятъ себе си поддържаха предъ турския комисаринъ, първия че продали сабията си на дяда Никола и втория че му далъ ата си съ кирия; нека пита най послѣ когото ще, за себе си нѣмами навикъ да говоримъ, нито да пишимъ, и всякой добръ българинъ съ доказателства ще му кажа: докторе! лъгалъ та е турския комисаринъ, дядо Никола не бѣше въоржженъ и пратенъ отъ грьцкия владика да подига въстания, за да компромитира българитѣ, не се пиши тъй отечественна история, нито се тя датира отъ идване, отивание и други такива частни житейски приключения на историка, както правишъ ти!

Д-ръ Беронъ не намира думи да напада върху ни, защо да казвами, че билъ нарѣкалъ дяда Никола вагабонтинъ, което той не билъ казалъ. Но молиме ви са, единъ българинъ който са подкупува и испраща отъ единъ грькъ владика, да подига въстание нарочно за да компромитира народа и отечеството си, както повторително поддържа д-ръ Берона за дяда Никола, какъвъ друг характеръ му е прилепенъ съ това казване, ако не онзи на вагабонтина? Ний призовавами сѣнкитѣ на почившитѣ патриоти, Кѫнча Кисариева и Никола Златарски (отъ Търново), Христа Кору Николова (Момчилова отъ Елена), Сава Бакѫрджиева и Стефана (отъ Лясковица), Х. Тодора Бързакова (отъ Лѣсковицъ); Кѫнча и Иванча чорбаджи (отъ Трѣвна и Габрово) и други, толкова отъ тѣзи и други паланки и села, на които нито имената помниме нито числото (казахми още първи пѫть че всичкитѣ

ни записки по тѣзи народни движения пропаднаха), и които земаха на право или коствено участие въ въстанието на 1856 подъ дяда Никола и рискуваха за него съ живота и състоянието си, и на сѫщия дяда Никола и неговитѣ измрѣли другари и въ тѣхно име протестирами противъ измислената лигенда на турския комисаринъ Нусретъ Бея за дядовото Николово въстание на 1856, и която днесь, въ свободна България, се проповѣдва за историческа истина отъ своенравния и оригиналния историкъ, д-ра Берона! Д-ръ Беронъ нека се сърди на насъ колкото ще, нека на хули какго ще, но нека исправи дебелитѣ и съзнателни погрѣшки въ историческото си изложение, които му указахми, нека не се ругай на паметьта и на праха на онѣзи малко патриоти и герои, съ които дядо Никола е искалъ да разбий турската империя и да я принуди да испълни хатиуюмаюна („Славянинъ" брой 118 стран. 2 ра кол. 3 та), какго иронически се отзовава за дядо Николовото въстание.

Какво е най послѣ, това проклинание отъ историка Д-ра Берона върху главатаритѣ на въстанието въ 1862, че били измамили до 150 млади момчета и ги въвлѣкли въ въстанието, и тѣзи момчета станали жъртва на безчеловѣчната и немилостива постѫпка отъ тѣзи измами! Д-ръ Беронъ иска, като всяки готованинъ, непременната сполука на всяко въстание, и то, безъ страдания, безъ жъртви, свободата да падни съ зюмбюлъ отъ небето, на готово! на ли? благодариме на тѣзи философски добрини! та по това человѣколюбиво начало трѣбва да отдадеме на всенародно проклятие преди всичко, революционнитѣ комитети, които размириха българския народъ и го тикнаха въ разорителнитѣ революции, па послѣ и всичкитѣ по име виновници на ужаснитѣ кланьета и опустошения, дѣйцитѣ на послѣдовавшитѣ въстания, наедно съ дървенитѣ топове на панагюрци, всички Бенковци, Ботевци, и Левски, на които, ушъ нѣщо си нашъ историкъ плете мѫченически и геройски вѣнци! Ако главатаритѣ на въстанието въ Търново на 1862 г. са измамиха и измамиха, та го произведоха, други сѫ които би имали туй оправдание да проклинятъ начинателнитѣ му (мѣжду които едина е и Раковски) сирѣчъ които пострадаха и са жъртвуваха и разориха, а никакъ д-ръ Беронъ, нито като историкъ, нито като българинъ, на комуто нито носа се раскървави, нито рахатлѫка си въ нѣщо развали, нито отъ туй, нито отъ никое друго отъ послѣ въстание.

Д-ръ Беронъ като въ предисловие на отговора си къмъ насъ казува: ний се надѣяхми че вие, или други който и да би билъ, ще ни спомогните въ трудного предприятие, споредъ какго публично молихми въ 91 бр. на в. „Славянинъ". Това обаче веднажъ казано и забравено; нѣколко рѣда по долу той прилага: „това очаквахми и очаквами отъ нашитѣ съотечественици, ... а не като васъ и като. . . "

Свършвами до тука, за да не отнякчавами на читателитѣ.

Предъ видъ на логиката отъ горѣнаведенитѣ думи и въобще предъ видъ на цѣлия отговоръ на д-ръ Берона, напечатанъ въ в. „Славянинъ" брой 118, нѣма освѣнъ да свършимъ като отправимъ къмъ него изречението: „трудно е да познае человѣкъ себе си!"

Варна 7 Май 1884.

П. Кисимовъ.

ДОПИСКИ.

Свищовъ 8 май 1884 год.

Уважаемий Господине Редакторе!

Ако има нѣкадѣ развалениѣ характери да евяватъ своитѣ дѣйствия; ако има мѣсто, гдѣто подлостьта, насилието и подкупничеството да са мѫчатъ да задушатъ правдата, — това мѣсто е наший градъ: много грозни картини минаха прѣзъ хоризонта му; разни мрачни личности, разни заразителни миазми задушаваха атмосферата; врѣмето търпеше тѣзи извѣрги, тѣ мислѣха, че вѣчностьта е осигурила положението имъ, но бѣха и сѫ сега грозно излагани; тѣ сѫ увѣрени, че вѣкътъ ги е отколѣ пратилъ къмъ срѣдневѣковнитѣ тирани; но това ги не отчайваше; тѣ са помѫчиха още веднѫжъ да стигнатъ положението си, още веднѫжъ да пуснатъ заразата си и убиятъ правдата. Днитѣ 6 и 7 Май донесоха на Свищова нови мрачни картини, въ които ясно са рисуваха предсмъртнитѣ агонии на побѣснелитѣ сатрапи. Да са даде точно описание на тѣзи картини ще е излишно; за любопитство на читателя, ще дамъ едно кратко описание на изборитѣ за градский сѣвѣтъ, които сѫ извършиха на 6 и 7 май:

На 6 Май бѣше назначено, да станатъ изборитѣ за градский сѣвѣтъ и училищното настоятелство. Причината, за гдѣто изборитѣ сѫ касираха е роднината на прочутий Аневъ Началникъ на телеграфътъ Линковъ, който забавилъ телеграммата и наедно съ това изборитѣ закъснѣли *). Не задоволени отъ тѫзи си подлость, мизернитѣ личности нагласили да побъркатъ и този пѫть на изборитѣ. Когато сутрѣньта избирателитѣ са готвѣха да избиратъ бюро, три подкупени личности, на чело съ бесарабецътъ Николаевъ, започнаха да упражнятъ своето разбойничество. Нъ въ този случай щастието ги остави; избирателитѣ неможиха да претърпятъ тѫзи подла постѫпка и стотини удари сѫ стовариха върху глупавитѣ герои. Каква грозна картина!. . Прочутитѣ Пашанкови побойници и бесарабецътъ Николаевъ, облѣни въ кръвь, въ безумие, пеуватъ своитѣ подстрѣкатели, за гдѣто не ги подкрепили въ скандалътъ; по плашливитѣ избиратели, оплашени се разотидоха и въ този день неможиха да станатъ изборитѣ, защото нѣмаше нуждното число избиратели.

Съгласно приказътъ на управителя, изборитѣ са повториха на 7 Май; сутрѣньта сатрапитѣ бѣха приготвили, да побъркатъ по вчерашний начинъ на изборитѣ: около зданието за изборитѣ стояхѫ 24 цигани на чело съ вчерашнитѣ сцѣпени глави и бѣха готови да почнатъ скандала. Избирателитѣ разгнѣвени отъ вчерашната подлость се събраха повече отъ 400 души при отваряние на изборитѣ, тъй щото планътъ на сатрапитѣ са неусѫществи и тѣ бѣха принудени да молятъ щото двама отъ тѣхъ да са допуснатъ, като членове въ бюрото. За избѣгване на всѣкакъвъ скандалъ и бюрото са състави отъ 3 либерали и 2 консерватори. За да са сполучи въ изборитѣ, консерваторитѣ употрѣбиха всевъзможни машинации за подкупване на избирателитѣ; но и този начинъ имъ непомогна. Резултата на изборитѣ ги съвършенно порази и тѣ бѣха принудени, да са простягъ и този пѫть съ своитѣ планове. Отчаено бѣше положението на тѣхнитѣ водители, когато слѣдъ прочитание разултата, избирателитѣ продължително викаха: „да живѣе либералната партия". Прѣзъ нощьта станаха овации прѣдъ кѫщата на уважаемий отъ всички кмѣтъ г на Ал. Шишманова и на нѣкои отъ честнитѣ граждани

Съ това са свърши съвършенното поражение на сатрапитѣ; всичкитѣ граждани вѣсело подгавратъ узурпаторитѣ.

Не ще е излишно, да са спомѣне и за новоназначений управитель Райновъ. Вѣрвамъ, че въ най скоро врѣме ще ви пратя нѣкои отъ нѣговитѣ сѣгашни и минали дѣла, защото единъ отъ приятелитѣ въ Пловдивъ са обѣща, да ми достави нѣкои чърти отъ неговий миналъ животъ. Желателно щѣше да е, щото г-нъ Райновъ, да не задава затруднение на перото ми. Х.

*) Това е фактъ потвърденъ, вслѣдствие на което Лишкова, дигнаха отъ Свищовъ.

Горня Орѣховица 3 май 1884 год.

Г-не Редакторе!

Въ 113 брой на почитаемия Ви органъ „Славянинъ" прочетохъ една критика съ неизвѣстна дата и неизвѣстна мѣстность; за която помислихъ да е нарочно отъ Тракия. Въ тѫзи статия г-нъ критикъ са явява, като знающъ надъ знающитѣ и критикъ надъ критицитѣ и са изражава съ такива изражения, като да помислятъ читателитѣ, че непременно сѣко Българско литературно произведение са е критикувало отъ неговото раждиво перо.

Но пакъ са учудвамъ да ли г-нъ критикъ държи здрава критика? — И ако е тъй, защо си крие името съ неизвѣстнитѣ букви Х и У? Които, ако ги съединимъ значатъ ХУ. И тъй г-нъ ХУ, като начева да критикува отъ началото съставената комедия отъ г на Н П. Слѣпия, обраща внимание най вече на говорътъ на свѣщенника и твърде много са учудва, какъ единъ простакъ свѣщ. изговарелъ татро вм. театро, барбариоли вм. таблиори и пр.; та после са чуди какъ сѫщия изговаря думитѣ сребролюбие гордость и свѣтски заблуждения. Г-нъ ХУ затуй ма извинете дѣто ще Ви забѣлѣжа, че Ви да не са прехласните отъ чудение, ето какво направите: земвате църковнитѣ книги, и ги пребърквате но разбира са съ отворени очи. И тъй затова, което са чудите ще го срѣщните не помалко отъ 100 пѫти. Сѫщо срѣща и свѣщенника. А пъкъ за преобразование, цивилизация, трѣбаше малко по благоразумно да разсѫдите, защото е твърдѣ възможно единъ простакъ да научи нѣколко образовани думи и да ги изговаря дѣто имъ мѣстото. Тогава сами разбирете не Ви ли е напраздно чудението. И още Ви г не ХУ казвате, че V и VI явление отъ I дѣйствие на комедията биле докачали религията и свѣщенството и Ви е за удивление, какъ единъ пияница отива при свѣщенника да иска причастие. Но трѣба да знайте и това, че виното не стои мирно, какго въ бъчвата, но накарва человѣка да направи зло не само на себе си, но и на другиго. Разбира са и Ви не живѣйте въ гората, виждали сте много пиеници да нанасятъ зло не само на себеси но и на другитѣ. Ако е тъй, какво чудно ви са види, дѣто пиения иска причастие отъ свѣщенника. Това не е докачение на религията, нито на свѣщенството. Слѣдъ това ви г не критикъ са спущате въ второто дѣйствие. Тамъ на нищо не сте обърнали внимание, а само сте припечатали нѣколко реда да допълните статията си и правите отъ тѣхъ заключение, че комедията са касае до политически работи. Извинете ма дѣто ще ви кажѫ че сте дремели, когато сте я чели. Но дало казвате, че Пею са представелъ за единъ образованъ, а послѣ за единъ дивакъ, защото биялъ съ тупорника *Радка*. Моля ви, ако единъ человѣкъ са представи предъ ваша милость и ви говори думи, съ които са докачате и освѣнь това ви са непотребни, какъ бихте сторили съ него, ако му забележите еднажъ дважъ и му кажите навънъ и то са не земне въ внимание? Не ще ли излезите отъ нетърпение и направите сѫщего, що направи и Пею. Ако е тъй? защо правите дивакъ себеси вмѣсто дѣйствующето лице.

Освѣнъ това че и критиката ви не отговаря на името „критика" и е не здраво мисляща, това е една аксиома, която не иска никакви доказателства. Тѫзи е и причината дѣто г-нъ Слѣпий не ви отговаря.

Х. П. Вачковъ.

Свищовска Околия село Павелъ 7 май 1884 г.

Господине Редакторе!

Въ 120-й брой на почитаемийтъ ви в. Славянинъ, прочетохъ една дописка отъ селото ни, относяща ся къмъ испита който се извърши на 1-й Априлий, въ която (дописка) се похваляватъ отговоритѣ на ученицитѣ, и усърднитѣ старания на учителътъ ни Н. Ив. Пушкаровъ.

Г-нъ Н. Ив. Пушкаровъ е родомъ изъ село Крамолинъ Севлиевско окрѫжие, и е учителствувалъ въ селото ни десѣтъ години: отъ неговитѣ ученици има около 20 момчета учители и свѣщенници, отъ това се вижда, че въ учителствуванието си е билъ винаги дѣятеленъ, и е отговарялъ на назначение то си.

Въ Свищовскийтъ окръгъ учителското тѣло е подраздѣлено на десѣтници, мѣжду които и Г-нъ Пушкаровъ е десѣтникъ на нѣколко села. Слѣдъ свършването на испита въ с. Павелъ, инспекторътъ Г-нъ Шишковъ го задѣлжи, да направи испититѣ въ подвѣдомственнитѣ нему села, което съ всѣко благодарение извърши.

Вчера на 6-й того станахѫ въ селото ни избори за кмѣтски намѣстникъ. Населението отъ голѣма признателность къмъ учителътъ Пушкарова, го избраха за такъвъ, но въ този случай, ако и началството приемне да го назначи за кмѣтски намѣстникъ, селото ни ще ся лиши отъ единъ добъръ учитель, отъ което ще пострадатъ малкитѣ невинни дѣчица, които днесъ са почнали да слѣдватъ въ пътътъ на образованието. Въ такъвзи случай съмъ убеденъ че селото ни, по никъвъ начинъ неможе си достави подобенъ учитель, който тъй дѣятелно и усърдно да испълнява обязанноститѣ си, и да отговаря на назначението си.

Кръстевичъ.

Пишѫтъ ни изъ София:

Днесъ станаха изборитѣ за Градския Съвѣтъ; вишегласие получиха: г.г. Сукнаровъ, Тодоръ Пешевъ, Ат. Горановъ, Г. Тодоровъ, Георги Бѣловъ (инженера), Д-ръ Радославовъ, Бубутиновъ, С. Мицевъ и Н. Даскаловъ, а за училищни настоятели: г.г. Ат. Храновъ и Ножаровъ. Както виждате само единъ консерваторъ има, Даскаловъ, и то благодарение на Цанковиститѣ. Консерваторскитѣ и на Цанковиститѣ кандидатитѣ пропаднаха.

Днесъ се отслужи молебенъ въ Св. Краль по случай пълнолѣтието на Наслѣдника на Русския Престолъ. Замѣчателно бѣше че сичкитѣ министри бѣха въ оффициална форма облѣчени. Вижда се да имъ е пошепнато отъ представителя на Россия, въ изобличение на тѣхната небрѣжность, която се тѣ показвале въ подобни оффициални дни.

Говори се, че Министерството пратило таенъ циркуляръ до Управителитѣ и Околийски Началници, за да пращатъ подъ конвой лицата, които сѫ трьгнале изъ провинциитѣ да аггитиратъ. Ако е вѣренъ този слухъ, ний сме любопитни да видимъ какъ ще постѫпятъ прокуроритѣ въ тоя случай.

Запрѣтено е на Дружиннитѣ командири да даватъ войска на гражданскитѣ власти, прѣди да се получили разрѣшение отъ Военния Министръ. Хвала за подобни мѣрки на Военния Министръ; за каприцията на този или онзи Министръ или Управитель, не трѣбва да се компрометиратъ нашитѣ освободители въ рѫцетѣ на които е войската. Вижда се тая мѣрка е взета отъ Военния Министръ, като гледа, че често гражданскитѣ власти злоупотрѣбляватъ съ тая войска, а вината се струпва на главата на военнитѣ.

Вчера е имало Събрание мѣжду консертаторитѣ, да организиратъ партията си. Ако и да се помѫчиха тѣ да скриятъ факта, че партията имъ е раздѣлена, сир. половината припознава за водитель Стоилова, а другата половина Грекова, Начевича и Хаджиенова, — не можиха. Въ това засѣдание пакъ се скарали. Поголѣмата частъ на събравшитѣ се отхвърли Начевичъ, Грековъ и Хаджиеновъ, които компрометирале тая партия съ кражбитѣ си, нъ не можли да се споразумѣятъ. Вслѣдствие на това, Шоповъ си далъ оставката отъ редакторството на в. „Отечество". И съ него този вѣстникъ бѣше безсьдържателенъ и почти глупавъ, нъ днесъ съвършенно куца. Въ столицата сичкитѣ вѣстници

излизатъ рѣдовно, а „Отечество“ излиза най-кжсно, като нѣма кой да пише, ако и да располага съ краденитѣ още отъ преврата сумми.

Г. П. Станчевъ с назначенъ вече за Софийский Окржженъ Управитель, вмѣсто Вълчанова. Добрѣ щѣше да направи Министерството ако бѣше премѣстило г. Тишева тукъ, а г. Станчева въ Варна, гдѣто можеше да изврши по-добрѣ тая длъжность. Ний вѣрваме, че г. Станчевъ, като практиченъ човѣкъ, ще може да се задържи за дълго врѣме. Тукъ, както населението, тъй и началството му ще останатъ благодарни. И кучето сито и питата цѣла..... Тъй върви свѣта днесъ.

ОТВОРЕНО ПИСМО

до

Г-да избирателитѣ на Троянската околия.

Незавидното ни положение, любезни г-да. ма кара да уловя бѣдното си перо и се обърна съ тия къмъ васъ думи:

Всѣки единъ отъ васъ, мисля, знае, че законодателната власть на българската дьржава се намира въ ржцѣтѣ на Н. В. любиниятъ ни Князъ, и Народното Събрание. Това събрание у насъ, както и другадѣ, се състои отъ народни представители, които са избиратъ изъ между сърдцето на народната, свободолюбива, учена и проста българска наша класса. Тая законодателна власть, за да може да отговаря на своето назначение, да гарантира правата, рѣда и свободата на българина трѣба представителитѣ да са хора, които да искажатъ полѣзнитѣ народу желания; трѣба да защищаватъ голѣмитѣ му интереси и, като законодатели, да оказватъ добритѣ и лошитѣ страни на закона, трѣбва тѣ да са инструментъ, на когото гласътъ е народний гласъ.

Като съмъ увѣренъ, че сте узнали важностьта на единъ народенъ представитель и какъвъ трѣбва да е той, вѣрвамъ, че всѣки ще си помисли като какво да се направи на многоважнитѣ дни 27-й маий и 3 й юний и, като кои изъ мѣжду нази си да изберемъ за таквизъ, а още повече, когато това събрание е отъ най важнитѣ, понеже то ще рѣши сждбината на нашата конституция — да се измѣни ли тя или не.

И тъй люб. г-да, отъ казанното до тука, твърдѣ въ кратко, вѣрвамъ, че Ц. Спасовъ, човѣкъ призрѣнъ отъ благоразумний общественъ кръгъ, човѣкъ абскурантъ, и пр. и Шивачевъ, протестански халосникъ, който за интереса си презира всичко, нѣма да допусните да се избератъ.

За постигание на всичко това, трѣбва да се стремимъ и да работимъ задружно за въ полза на общий интересъ, трѣбва да са покажемъ смѣли, защото Audacem fortuna juvat; — да поглѣднемъ далновидно и помислимъ зрѣло.

Троянъ 4 май 1884.

Гражданинъ.

РАЗНИ

Кассацията неуважила Министерското окржжно, относително свидѣтелствата, които адвокатитѣ трѣбва да притежаватъ.

—

Спорѣдъ новия списъкъ на населението въ княжеството, обнародванъ въ 39 брой на „Дьржавенъ вѣстникъ,“ сѣка околия ще трѣбва да избере по слѣдующето число депутати:

Балчикската околия 2, Варненската 5, Добричската 4, Нова селската 3, Провадийската 3, Бѣлоградчикската 3, Видинската 4, Кулската 3, Врачанската 6, Каменополската 3, Дубничката 4, Изворската 2, Кюстендилската 3, Ловчанската 5, Тетевенската 3, Троянската 3, Берковската 3. Кутловишката 3, Л. Паланската 4. Луковитската 3, Плѣвненската 5, Кеманларската 3, Попиовската 4, Разградската 5, Бѣло слатинската 3, Раховската 4, Балъ Бунарската 2, Бѣленската 3, Русенската 5, Тутраканската 3, Никополската 3, Свищовската 4, Габровската 3, Севлиевската 6, Акъ-Каджнларската 3, Куртъ Бунарската 3, Силистренската 3, Златишката 2, Искрецската 3, Самоковската 3. Софийската 4, Брѣзнишката 2, Трънската 3, Царибродската 2, Горня-Орѣховската 6 Дрѣновската 2, Еленската 4. Кесаровската 3, Трѣвненската 2, Търновската 4. Ески Джумалийската 4, Ново Пазарската 3, Османъ Пазарската 3, Преславската 3 и Шуменската 4.

Всичко: 188 депутати.

—

На 6 Май въ Нишъ са открила лично отъ Краля сръбската скупщина, която навѣрно ще нанесе и послѣдния ударъ на сръбската народна свобода.

—

Въ 35 брой на в. „Търновска Конституция,“ прочитаме слѣдующето:

Г. Д-ръ Молловъ представилъ въ строителното отдѣление на тукашното градско общинско управление планъ за една нова постройка въ новия кварталъ съ молба да се подтвърди. Това отдѣление, на основание: 1) едно постановление на министерския съвѣтъ отъ 1880 год., съ която се опредѣлява този кварталъ за най добритѣ здания; 2) на едно постановление отъ сжщата годи на на медицинския съвѣтъ, предсѣдатель на който е билъ самъ д-ръ Молловъ, съ което се запрѣтило насѣляванието този кварталъ до 10 години, тъй като тамъ се заравяли мьртви заразени русски и турски солдати по 30—40 въ единъ гробъ и 3) на едно постановление на Градского Общинско управление, въ което д-ръ Молловъ е билъ членъ, което подтвърдило горното постановление на Медиц. Съвѣтъ, съ исключение, че мѣста въ тоя кварталъ, въ които се укаже, че нѣма гробове прѣсни, може да се заси пятъ въ растояние на 5 г. — непотвърдило плана. Смѣшното е че г. д-ръ Молловъ, като е смѣталъ, че промѣнението на чиновницитѣ въ кметството, може да сж се забравили и съдържанието на постановленията, представилъ горѣречения планъ, безъ да вземе предъ видъ, че когато общ. управление, прѣди една година, му поискало стойностьта на мѣстото, той отказалъ да го заплати съ претенция, че намѣрилъ 4—5 гроба на това мѣсто и слѣдователно като ще го застроява слѣдъ 10 години, той не може да задържи толкова хиляди лева безъ процентъ за него.

Слѣдъ непотвърдяванието на плана, г-нъ д-ръ Молловъ го зелъ съ себе си и какво е правилъ, гдѣ ходилъ, незнайме. Днесь ний виждаме, че въ тоя кварталъ, на сжщото мѣсто, господство му прави здание. Ний обржщаме вниманието на град. общ управление на тази постжпка, на д-ръ Моллова, а на редак. на „Срѣдецъ“ показвами този примѣръ за *сведѣние*. Колкото за министра на общ. сгради г. Т. Икономовъ, ний му задаваме този въпросъ: за това ли държи той рой отъ инспектори за новитѣ постройки. за да рапортиратъ само, че нѣкой си бѣднякъ Софийски гражданинъ направилъ единъ прозорецъ или врата не по правилата?

—

Съобщаватъ ни, че г. Карвеловъ, прѣзъ гдѣто е миналъ, на всждѣ билъ посрѣщанъ искренно и съчувственно. Той посѣтилъ Видинъ, отъ гдѣто ще обиколи Врачанско, Раховско, и Плѣвненско, а отъ тамъ ще доде въ Русчукъ.

—

Прѣди два дни мина прѣзъ градж ни ромжнския епископъ Мелхиседекъ, който ще посѣти градоветѣ Търново, Габрово, Ловечь, Плѣвенъ, София. За сжщаго расказватъ, че ужъ се билъ скаралъ за нѣщо съ ромжнския Митрополитъ, който го предалъ на кассационния сждъ да го сжди, нъ кассацията отказала да глѣда това дѣло, като чисто духовно и тогасъ Мелхиседекъ тръгналъ за България.

—

„Срѣдецъ“ съ голи думи иска да каже че будто би г. Каравеловъ въ пътуванието си билъ приетъ най студено и антипатично, когато напротивъ, писмата получени въ редакцията ни съобщаватъ, че той билъ на всѣкадѣ приетъ най сърдечно и съ особенно задоволствие. Народа винаги е почиталъ и ще почита г. П. Каравелова, като човѣкъ образованъ и честенъ патриотъ. До днесь слава Богу България не е видѣла нищо зло отъ г. Каравелова, нито е той измѣнилъ началата си за свободата и правата народни. Нъ що ни трѣбва да говоримъ много, деньтъ 27 Маий, ще ни покаже, кого почита и уважава народа и въ кого има довѣрие, този день наближава, затова имайте търпение г-да!

—

Почти сичкитѣ вѣстници съобщихж, че извѣстния кръвопиецъ Митхатъ паша пукналъ и свѣта се отървалъ отъ единъ злодѣй, който избѣси стотини невинни българи. . . . .

—

На 6 того въ Свищовъ въ врѣме на изборитѣ, когато се избирало бюрото, нѣкой си Митю Пашанковъ, замахналъ съ бастоня си да удари по главата г. Д-ръ Чернева, нъ отпредѣ му са испречилъ другъ единъ гражданинъ. влахъ, който понесалъ удара и падналъ полумъртавъ; по поводъ на това станало едно силно сблъсквание и изборитѣ са отложили за втория день. Най много гласове получили за Общинското управление г. г. А. Шишмановъ, Д. Караначовъ и Ат. Татаровъ, а за училищни настоятели: Тодоръ Божиновъ и Георги Данаиловъ. — Горкия Маноловъ, който щѣше да пъди учителитѣ, останалъ вънъ.

—

На 7 того заранта рано, агентитѣ на консерваторитѣ въ Свищовъ. (които ядохж боя на 6), излѣзли вънъ отъ градж и като посрѣщали работницитѣ, които си отивали по рабогата, заплащали имъ двойно дневницата, дава ли имъ по една бюллетина и ги испращали при избирателната урна. Работницитѣ са вращали, сдирали имъ бюллетинитѣ и гласоподавали пакъ за въ полза на либералитѣ, като се подсмивали на глупостьта имъ.

—

— При заминуванието на Българский Князъ прѣзъ Виена за Дармштадъ, Австрийский императоръ дошьлъ право въ хотелътъ, дѣто е билъ слѣзалъ Князътъ да му благодари за блескавий приемъ, направенъ въ България отъ него и отъ правителството на наслѣдникътъ и на княгинята. Князътъ е билъ приетъ на другий день въ палатътъ и вечерьта се дало обѣдъ въ негова честь.

—

Руссенския окр. управитель г. Илия Цановъ, който бѣше испратенъ въ Ески-Джумая да предпази сѣко смущение, по панаиря, противъ когого гражданетѣ сж се исказали, се завьрна въ градж ни и на 5 того замина за Бѣла, гдѣто присътствувалъ на изборитѣ, които станахж на 6 того въ този градецъ. И на двѣтѣ мѣста г. Ил. Цановъ съ добъръ успѣхъ е свьршилъ миссията си, за което получилъ особенна благодарность отъ г. минист; а на Вътрѣшнитѣ дѣла. — Ние отдавно сме са изсказали за достоинството, и умното постъпвание на г. Илия Цанова и нашитѣ думи днесь са потвьрдяватъ на дѣло.

—

Италиянскитѣ газети съобщаватъ, че папата, Левъ XIII, нѣмалъ и нигогашъ не е ималъ намѣрение да остави Римъ. Пръснатий слухъ излѣзълъ отъ недобро тълкувание на думитѣ му, казани по поводъ на една работа за имуществата на *пропагандата*.

—

Русскитѣ вѣстници съобщаватъ, че ужъ Алеко-паша молилъ Портата да го уволни отъ губернаторската му длъжность, понеже авторитетътъ му съвсѣмъ падналъ и той не можалъ да спре митингитѣ, които ставали по всичкитѣ градове. Въ Цариградъ се пръснаъ слухъ, че ужъ българский князь щѣлъ да бжде такъвъ и на Румелия. Австрийскитѣ политически кржгове се исказвали твърдѣ не дружески къмъ кандидатътъ за Румелийски управитель на русското правителство.

—

Бившиятъ русски посланникъ въ Берлинъ, сенаторъ Сабуровъ, се прѣселилъ на виллата си близо до Дрезденъ, гдѣто щѣлъ да продължава ученитѣ си археологически занятия.

—

Русский посланникъ въ Виена, князь Лобановъ Ростовский, се завьрналъ на постътъ си.

—

Новоназначенний русски посланникъ въ Лондонъ е тайни съвѣтникъ *Сталъ*. Той води княгиня Горчакова и принадлѣжи подиръ покойний Озерова къмъ числото на лицата, които сж били най ближни на Виртемберската кралица Олга Николаевна.

—

Русский Царь и царицата се прѣмѣстили отъ Гатчинъ въ Петербургъ.

ТЕЛЕГРАММА.

София 8 май 1884 год.

Говори се че Министерския съвѣтъ е рѣшилъ: Василий Радославовъ кметъ; Даскаловъ и Пеновъ негови помощници.

ПОДАРЪКЪ.

Г-нъ Н. И. Коваловъ градски Полицейски Приставъ въ гр. Търново, подарява едно годишно течение отъ в. „Славянинъ“ за дружеството „Съгласие“ въ родното си мѣсто Шипка.

ЯВНА БЛАГОДАРНОСТЬ

Акчаерското селско общинско управление за щастливо ся счита да изрази публично искрената си благодарность, къмъ почитаемата постоянна комисия при Свищов. Окр. Управ. Съвѣтъ, която благоволила да подари за н. 1884 год. вѣстникъ „Земледѣлецъ“ издаваемъ въ Стара загора (Източна Румелия), който вѣстникъ ще принесе голѣма полза на жителитѣ ни отъ къмъ земледѣлието, скотоводството въобще, индустрията и народната икономия. —

С. Акчаеръ (Свищов. Окржж.) 1 май 1884 г.

Кибакчиевъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Спистителното Дружество „Начало“ ще има главното си сѣбрание на 10 Май т. г. часътъ по 6 вечерьта въ Хотель Швайцеръ г. Руссе, затова ся умоляватъ сичкитѣ господа Акционери да присжтствуватъ сами лично, или чрезъ свои повѣренници, съгласно устава и правилникътъ на Дружеството.

Ако събранието не бжде пълно, то ще ся отложи за 20 Май въ сжщия часъ и сжщото помещение.

Предсѣдатель: *Хр. Иванъвъ.*

Обявление.

№ 1237.

Русенското Градско Общинско управление, на основание постановлението си отъ 5 ий того подъ № 60, има честь, да обяви, че дава подъ наемъ съ наддавание „Хотель Исляхъ хане,“ желающигѣ да го наемать могжтъ отъ 20 того въ всѣки присжтственъ день да виждатъ условията въ помещението на Общинското управление. Окончателното възлагание ще стане на 28 й Май въ 5 часътъ послѣ пладнѣ. —

Руссе 9 Май 1884 год.

Кметь: *С. С. Златевъ.*

Секретарь: *Ф. Цаневъ.*

Отъ Руссенската Окржжна Постоянна Коммисия.

ИЗВѢСТИЕ.

№ 620.

Руссенската Окр. Постоянна коммисия честь има да извѣсти за всеобщо знание че Орѣховското тържище (панаиръ) ще са отвори текущата година на 28 Маий, въ мѣстностьта назчваема Слѣпово.

г. Руссе 3 Май 1884.

Предсѣдатель. *Г. Р. Цанковъ*

Членъ Секретарь *Ив. Цвѣтковъ*

☞ Молимъ Г. г. настоятелитѣ, до които проводихме покани за спомоществователи на преведената отъ насъ книга „*Българското опълчение въ Русско-Турската война*“ да побързатъ и ни проводжтъ имената на събранитѣ вечь абонати по-скоро, за да успѣемъ да ги наредимъ и отпечатаме въ края на книгата, която е вечь на свьрване.

Руссе 1 й Май 1884 год.

Поручици: *А. Узуновъ и Ц. Стайковъ.*

☞ По причина на народния праздникъ на нашитѣ просвѣтители св. Кирилъ и Меѳодий, идущия брой отъ „Славянинъ“ нѣма излѣзе на 12 въ събота.

Редакц.

Редакторъ-Издатель Т. Х. Станчевъ

Руссе скоро-печатница на в. „Славянинъ“